

Sygnatura akt I C 270/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Anna Kołatek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 grudnia 2019 r. w Kamiennej Górze

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko T. B.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego T. B. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 430,23 zł (słownie złotych: czterysta trzydzieści i 23/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie więcej jednak niż w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 410,23 zł od dnia 10.01.2019 r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz pozwanego T. B. kwotę 128,29 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 270/19

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. B. kwoty 810,32 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 729,84 zł od dnia 10.01.2019 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 30 zł.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, że w dniu 12.07.2013 r. udzieliła pozwanemu kredytu w wysokości 75 065,14 zł w związku z zawarciem przez strony umowy pożyczki gotówkowej, z której warunków pozwany się nie wywiązał. Strona powodowa wyjaśniła, że zadłużenie stało się wymagalne z dniem 15.07.2018 r. i pozwany został wezwany do zapłaty wymagalnego zobowiązania. Strona powodowa podała, że na żądanie pozwu składa się kwota 729,84 zł należności głównej, kwota 45,48 zł skapitalizowanych odsetek oraz kwota 35 zł kosztów kierowanych upomnień.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany T. B. wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzuty nieistnienia roszczenia oraz jego przedawnienia. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podał, że spłacił w całości kredyt w dniu 18.07.2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12.07.2013 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z T. B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której Bank udzielił pozwanemu pożyczki gotówkowej w kwocie 75 065,14 zł na okres od dnia 12.07.2013 r. do dnia 15.07.2018 r. Prowizja od pożyczki wynosiła 2 500 zł, opłata za ochronę ubezpieczeniową wynosiła 22 565,14 zł. Kredytobiorca otrzymał do dyspozycji kwotę pożyczki 50 000 zł. Oprocentowanie nominalne pożyczki wynosiło 9,71% w stosunku rocznym i było stałe w okresie obowiązywania umowy. Kwota naliczonych odsetek umownych od udzielonej pożyczki wynosiła 20 064,26 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę ustalona na dzień zawarcia umowy wynosiła 95 129,40 zł. Kredytobiorca zobowiązał się do terminowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 60 miesięcznych ratach płatnych do 15 dnia każdego miesiąca. Umowa w § 1 pkt. 11 przewidywała, że wymagane spłaty miesięczne dokonywane z rachunku będą zaliczane w pierwszej kolejności na pokrycie zapadłych wymagalnych spłat miesięcznych (począwszy od najstarszych płatności, w kolejności: opłata za prowadzenie rachunku, rata pożyczki w kolejności: kapitał, odsetki), a w drugiej kolejności na pokrycie kolejno: zaległych opłat i prowizji, innych kosztów, odsetek karnych. Według § 1 pkt. 12 umowy Bank miał pobierać środki z rachunku w terminach zapadalności raty. W przypadku, gdy środki zgromadzone na rachunku nie wystarczały na pokrycie w całości lub w części wymagalnej spłaty miesięcznej, Bank codziennie miał dokonywać sprawdzenia salda rachunku i pobierać wymagalną kwotę lub jej część.

W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki Bank mógł podjąć czynności mające na celu spłatę zaległych należności. Opłata naliczana przez Bank za wysyłkę listem poleconym korespondencji do kredytobiorcy w związku z nieterminową spłatą pożyczki wynosiła 20 zł.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej wraz z załącznikami k.35-38.

Bank w dniu 12 lipca 2013 r. wypłacił T. B. kwotę pożyczki to jest 50 000 zł.

Dowód: wypłata pożyczki gotówkowej k. 49v.

Kredytobiorca systematycznie dokonywał wpłat na poczet spłaty pożyczki, z tym że niekiedy dokonywał on spłat nieterminowo.

Dowód: zestawienie wpłat k.14v-16.

Na dzień 18 lipca 2017 r. kwota kapitału pożyczki wynosiła 13 597,00 zł. W tym dniu pozwany dokonał jednorazowej wpłaty kwoty 13 186,77 zł na poczet spłaty przedmiotowego zobowiązania.

Dowody: wpłata gotówkowa k. 7, zestawienie wpłat k.14v-16

W dniu 19 listopada 2018 r. Bank wystosował do T. B. listem poleconym wezwanie.

Dowody: przedegzekucyjne wezwanie k. 23, korespondencja adresowana do pozwanego k. 31.

Sąd zważył co następuje:

Ustalen stan faktycznego dokonano wyłącznie w oparciu o dowody z dokumentów, w szczególności o dokument umowy pożyczki oraz zestawienie wpłat. Autentyczność żadnego z dokumentu, który był podstawą ustalenia stanu faktycznego, nie była przez strony postępowania w żaden sposób kwestionowała, a nadto nie budziła wątpliwości. W tym miejscu należy podnieść, że zestawienie dokonanych wpłat (k.14v-16), zawarte w piśmie procesowym strony powodowej (k.14-17), mogło stanowić pełnowartościowy dowód w postępowaniu cywilnym. Otóż pogląd, według którego niepodpisany wydruk komputerowy jest „innym środkiem dowodowym” w rozumieniu art. 309 k.p.c., znajduje aprobatę w orzecznictwie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2016 r., V CSK 13/16, LEX).

Strona powodowa dochodziła zapłaty zadłużenia wynikającego z bankowej umowy kredytu. Zgodnie z treścią przepisu art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony

cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (art. 69 ust. 2 Prawa bankowego).

Treść stosunku zobowiązaniowego wynikała z zawartej przez strony umowy z dnia 12 lipca 2013 r. Niewątpliwie Bank w tymże dniu wypłacił kwotę przyznanego kredytu, to jest kwotę 50 000 zł. Analiza zestawienia dokonywanych wpłat (k.14v-16) prowadzi do wniosku, że pozwany systematycznie spłacał zadłużenie. W dniu 18.07.2017 r. T. B. dokonał jednorazowej wpłaty kwoty 13 186,77 zł. W tym miejscu należy zaznaczyć, że uprawnienie kredytobiorcy do wcześniejszej spłaty kredytu jest zagwarantowane ustawowo i wynika z przepisu art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, który stanowi, iż konsument ma prawo w każdym czasie do spłaty całości lub części kredytu przed terminem określonym w umowie. Bank zatem powinien zarachować jednorazowo całość wpłaty kwoty 13 186,77 zł na poczet zadłużenia. Tymczasem z zestawienia wpłat wynika, że Bank kontynuował pobieranie miesięcznych rat kredytu. Wpłaconą sumę 13 186,77 zł system bankowy traktował jako wolne środki i co miesiąc począwszy od lipca 2017 r. aż do czerwca 2018 r. pobierał z tej kwoty kolejne raty kredytowe. Należy stwierdzić, że takie działanie Banku było nieprawidłowe, gdyż jednorazową wpłatę z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu Bank powinien rozliczyć bezzwłocznie. Zestawienie wpłat dostarczone przez Bank pozwoliło sądowi na samodzielne wyliczenie kwoty zadłużenia pozwanego. Saldo kapitału kredytu na dzień 18.07.2017 r. wynosiło 13 597,00 zł. Zatem dokonana wpłata w kwocie 13 186,77 zł pomniejszyła zadłużenie z tytułu umowy pożyczki z 13 597,00 zł do kwoty 410,23 zł. Dokonana w dniu 18.07.2017 r. przez T. B. wpłata nie zwalniała go zatem z całości zobowiązania – pokrycia nie znajdowała bowiem kwota 410,23 zł kapitału kredytu. W tym zakresie powództwo strony powodowej zasługiwało na uwzględnienie. Żądanie to należy się od pozwanego wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 10.01.2019 r. do dnia zapłaty.

Powodowy Bank dochodził również zapłaty kwoty 45,48 zł tytułem niezapłaconych odsetek umownych i odsetek za opóźnienie w zapłacie rat kredytowych. W kwestii odsetek „karnych” należy stwierdzić, że analiza zestawienia dokonywanych wpłat (k.14v-16) prowadzi do wniosku, że faktycznie niektóre wpłaty były przez pozwanego dokonywane po terminie – po 15 dniu danego miesiąca, jaki określała umowa. I tak opóźnienia dotyczyły przykładowo rat za maj 2014 r. (wpłata dokonana w dniu 16.05.), wrzesień 2014 r. (wpłata dokonana w dniu 16.09) czy też za styczeń 2015 r. (wpłata dokonana 20.01.). Należy jednak zauważyć, że umowa stron przewidywała, iż wymagane spłaty miesięczne dokonywane z rachunku będą zaliczane w pierwszej kolejności na pokrycie zapadłych wymagalnych spłat miesięcznych (począwszy od najstarszych płatności, w kolejności: opłata za prowadzenie rachunku, rata pożyczki w kolejności: kapitał, odsetki), a w drugiej kolejności na pokrycie kolejno: zaległych opłat i prowizji, innych kosztów, odsetek karnych (tak § 1 pkt 11 umowy). Z kolei według § 1 pkt. 12 umowy Bank miał pobierać środki z rachunku w terminach zapadalności raty. W przypadku, gdy środki zgromadzone na rachunku nie wystarczały na pokrycie na pokrycie w całości lub w części wymagalnej spłaty miesięcznej, Bank codziennie miał dokonywać sprawdzenia salda rachunku i pobierać wymagalną kwotę lub jej część. Treść stosunku prawnego stron wskazuje, że Bank powinien na bieżąco z dokonywanych wpłat potrącać należności z tytułu opóźnień w zapłacie. Tego Bank jednak nie czynił i dopiero później „wystawił” zbiorczy rachunek pozwanemu. Takie działanie Banku stoi w oczywistej sprzeczności z przytoczonymi wyżej zapisami umowy. Jeśli natomiast chodzi o dochodzone przez Bank skapitalizowane odsetki umowne od dnia 16.07.2018 r. należy stwierdzić, że ich wyliczenie było nieprawidłowe, gdyż zostały wyliczone z

zawyżonej, niezasadnej podstawy (szczegóły omówiono w części uzasadnienia odnoszącego się do żądania o zapłatę kapitału kredytu). Dlatego żądanie zapłaty odsetek w kwocie 45,48 zł należało oddalić.

Trzecią składową żądania było roszczenie o zapłatę kwoty 35 zł z tytułu kosztów kierowanych do pozwanego upomnień. Stwierdzić trzeba, że Bank wykazał, iż skierował do T. B. jeden list z wezwaniem do zapłaty. Według tabeli opłat i prowizji, której warunki wiązały kredytobiorcę, opłata naliczana przez Bank za wysyłkę listem poleconym korespondencji do kredytobiorcy w związku z nieterminową spłatą pożyczki wynosiła 20 zł. Stąd też zasadnym było zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kwoty 20 zł, a dalszej części żądanie oddalić.

Koszty procesu zostały stosunkowo rozdzielone. Zgodnie bowiem z przepisem art. 100 zd. 1 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa wygrała sprawę w 47 %, a przegrała w 53 %. Odwrotne proporcje dotyczą pozwanego. Do kosztów procesu strony powodowej należały opłata sądowa w kwocie 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty taksy notarialnej – 3,69 zł, łącznie – 50,69 zł. Do kosztów procesu pozwanego należały koszty zastępstwa prawnego – 270 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł; łącznie 287 zł. Po stosunkowym rozdzieleniu (152,11 zł – 23,82 zł) należało zasądzić od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 128,29 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.